

BEN IK HET GRAS GEWORDEN

Er moet een begin zijn. Een opening in wat nog open lag. De lichtste zweem van een handeling volstaat. Iemand ziet iets. Een onopvallend gevederde zangvogel klapt tegen een ruit. Of een vrouw staat op en loopt naar buiten. De kamer vult zich met wind en de geur van gras. Of met rook. Meer hoeft er niet te gebeuren om het gaan op gang te helpen waarna de woorden vanzelf tevoorschijn flitsen en hun gelid vormen. Waar ze ook vandaan komen – niet uit wat voorvalt.

Wanneer ik mijn fiets heb gepakt kijk ik naar de wolken en rijd ik het dorp uit in de richting vanwaar zij komen teneinde de grootste inspanning aan het begin te hebben. Zodra ik een eerste pad gekozen heb wijzen mijn voeten verder de weg. Die is slechts in zoverre voorspelbaar dat ik uiteindelijk wil uitkomen waar ik vertrokken was. Omdat de tijd beperkt is en het aantal paden en wegen eveneens komt er een moment waarop alle mogelijke routes gereden zijn. Dan moet je verhuizen. Of opnieuw beginnen. Maar verhuizen is beter.

Het openingsakkoord bepaalt hoe het web van boventonen zich zal ontvouwen. Het akkoord en het tempo waarin de eerste drie vier stappen elkaar opvolgen. Een rudimentaire melodie is aardig om het proces aan de praat te krijgen maar het gaat om het ritme van de boventonen. Die vormen het eigenlijke verhaal.

Toen mijn trein het kopstation binnenreed zag ik je nog net het perron af lopen. Je billen bedekt door een iets te krappe jas en je voeten in gevoerde laarzen gestoken. Een bonte wollen muts op je onhandelbaar haar dat bij elke ontmoeting een andere kleur had. Tegen de tijd dat het rijtuig knarsend tot stilstand was gekomen en met een zucht de vergrendeling

van de deuren was opgeheven was je verdwenen. Misschien was je in de bus gestapt die ik zag weggrijden. Je hebt me lang genoeg opgewacht om me de gelegenheid te geven nog een glimp van je op te vangen en bent er toen vandoor gegaan. Zonder je te haasten. Uren heb je in vrieskou staan kleumen want je wist dat de trein hoe vertraagd ook uiteindelijk mij zou komen brengen.

Ik heb je niet gezocht. Het was goed zo.

Je wangen zullen koud en rood geweest zijn. Tranen in de hoeken van je ogen. Van snijwind niet van verdriet of vreugde. Je hebt met je voeten gestampt en je gehandschoende handen tegen elkaar geslagen. Je tepels stijf tegen je trui. Je adem steeds kort zichtbaar in het gloedvol schijnsel van de laag hangende zon. Je hebt aan me gedacht als aan een die zonder hoop niet opgeeft. Die hongert naar een onbereikbaar maal. Jij bent de haas die aan zijn schot ontkomt. Glas water dat omver wordt gestoten door de onvaste hand van de dorstende.

Woord op de punt van een tong. De herinnering die je in de verte meende te zien lopen is de hoek omgeslagen voor je haar hebt kunnen identificeren. Die rug. Wie had die rug. Heb ik het mij verbeeld. Ik dool een dag rond met het woord op de punt van mijn tong.

Wat maakt de billen van een vrouw zo weerloos. Dat zij ze zelf niet ziet. Dat zij geen invloed heeft op de wijze waarop zij bewegen. De onbeholpenheid ervan. Hun weekheid behoeft koestering.

Zo vlak en weids als dit land is. De uitgestrektheid wordt hier en daar onderbroken door een hek een paar meidoorns of wilgen. Sloten voor het ritme. In de verte een klein romaans kerkje op een terp met bomen eromheen waaronder zich een kerkhof doet vermoeden. Misschien ben jij daar tegen een grafsteen gaan zitten om voor de wind te schuilen. Je bent

het kerkje ingelopen op een van de harde banken gaan liggen met je rechterhand tussen je benen. Je kijkt naar de balken van de zoldering.

De horizontaliteit van het land vereist onverzettelijkheid. Er is altijd een einder op ooghoogte. De scheidslijn tussen hemel en aarde is onverbiddelijk tenzij het mistig is. Wind wordt niet afgeremd. Als je ergens heen moet is het ver. Als je ergens vandaan komt. Niemand fietst hier zomaar. Of wel maar dan uit zelfgekozen wreedheid.

Dat de horizon zich op ooghoogte bevindt is gezien de vlakke van het land geen goed teken. Ben ik daar met de grond gelijk gemaakt. Ben ik het gras geworden.

Ik heb een fiets gehuurd en ben tegen de wind in het land in gereden. Toen ik in de schemering een dorp bereikte besloot ik een herberg te zoeken om wat te eten en er de nacht door te brengen. Nacht vraagt althans in den vreemde om beschutting. De beperkte aanwezigheid van licht maakt reizen ongemakkelijk. Je kunt niet zien waar je bent of hoe ver je nog moet.

Kruiden waarvan de smaak na het stoven niet meer als zodanig herkenbaar zijn bepalen toch het karakter van het uiteindelijke gerecht. Het roept herinneringen op maar je weet niet aan wat. Lege herinneringen maken het gelukkigst. En het verdrietigst. Je proeft een essence.

Het lichaam lijkt van het ik de locatie maar wie daaruit afleidt dat het er niet toe doet waar het zich bevindt vergist zich. Omgeving werkt in op het lichaam. De locatie dient zich ergens op te houden. Totale duisternis lijkt inbedding van het lichaam op te heffen. Je bevindt je in een niets dat te absoluut is om zelfs voor leegte te kunnen doorgaan. Het ik is de enige aanwezigheid ter wereld. Dan is het beter ook die geruisloos te laten

verdwijnen. Maar de meeste nachten zijn niet zo donker. En veelal vinden we een ruimte om ons terug te trekken.

Hier is het niet zo donker. De kamer waarin mij een bed is gewezen heeft een raam dat uitziet op het noorden. De nachthemel vertoont een zelden waar te nemen spel van schuivend licht in vele kleuren. Is dat een teken. Of betekent het zoals de nacht zelf niets. Hoe dan ook heb ik nu context. Er zijn coördinaten die mijn positie bepalen. Dat is alvast winst.

Later die nacht heb je me misschien bezocht ik denk althans dat jij het was want ik heb niet gekeken. Je stap klonk als die van je laarzen. Je rook als jij althans ik denk dat jij zo ruikt. Je voelde als jij ook al lag je niet eerder bij me. We hebben stil gekust totdat het blijkbaar tijd was om te scheiden. Het noorderlicht was gedoofd. De wachter had geroepen.

Kussen is een proeven en fungeert als substituut voor wederzijds kannibalisme. We zien de wereld. We horen haar tekeer gaan. We ruiken wie ons nabij zijn. We drukken bekenden de hand. We neuken om ons voort te planten of om geslachtelijke spanning af te voeren. Maar we kussen alleen wie we liefhebben. Denken lief te hebben. Of is dat hetzelfde.

Zinnen schrijven waarvan je alleen de boventonen hoort. Waarvan de afzonderlijke woorden tijdens het lezen zonder geheel onhoorbaar te worden de specerijen in de stoofpot zijn. De knechten van de renner in het geel. Handvatten voor het ongrijpbare.

Wat de kus uitdrukt is de onmogelijkheid te spreken. Daarom is zij wanhopig en machteloos. Zij is geen kleine dood maar iets veel ergers. Een juist niet kunnen sterven in de ander. We willen onszelf verliezen maar zonder ons kwijt te raken. Een wakker worden in de diepste nacht.

Ook in je laarzen is het nacht geworden.